

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: Y. L., bytem Ž., K., státní příslušník Ukrajiny, zastoupen JUDr. Vlastimilem Voleským, advokátem se sídlem Staropramenná 3117/17 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. OAM-229/ZA-ZA11-ZA-16-2016

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Vlastimilu Voleskému, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. OAM-229/ZA-ZA11-ZA-16-2016, jímž bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

Žalobce ve své žalobě namítá porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Z důvodu porušení uvedených ustanovení zákona se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

V následném doplnění žaloby zástupce žalobce uvedl, že důvodem pro který by žalobci měla být udělena mezinárodní ochrana, byla nejen obava, že by na Ukrajině nesehnal zaměstnání a jiné ekonomické důvody, ale zejména obava o jeho život a zdraví. Tyto obavy žalobce opírá o skutečnost, že ve své vlasti naposledy pobýval ve městě Cherson (Chersonská oblast), které je v blízkosti Ruskem anektovaného Krymu. Situace v oblasti je napjatá a hrozí eskalace konfliktu. Dále žalobce poukazuje na to, že má v důsledku úrazu trvale postiženou nohu. Přestože mu postižení brání v běhu a znepříjemňuje chůzi, je žalobce přesvědčen, že by bez ohledu na to mohl být po návratu na Ukrajinu povolán do armády, ačkoli by ve svém zdravotním stavu plnil vojenské povinnosti jen velmi obtížně. Jeho zdravotní stav by se kvůli tomu mohl zhoršit, nebo by mohl být v důsledku svého postižení ve válečném konfliktu zraněn či zabit. Žalobce se proto domnívá, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce dále tvrdí, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí vážné újmy, a to nelidské a ponižující zacházení a vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v důsledku ozbrojeného konfliktu vnitrostátního či mezinárodního charakteru. Proto měla být žalobci udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě odmítl vyjádřit k nekonkretizovaným námitkám, které jsou podle názoru žalovaného pouze v rovině obecného nesouhlasu s napadeným rozhodnutím. K námitce týkající se nesprávného posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný uvádí, že se touto otázkou v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Přestože Chersonská oblast přímo sousedí s okupovaným Krymem, je tam bezpečnostní situace stabilní a oblast je pod kontrolou ukrajinské vlády; toto vyplynulo i ze zprávy UNHCR a OHCHR, jež žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval. Žalovaný podotýká, že podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, nejsou osoby, které byly donuceny opustit svou vlast kvůli ozbrojenému konfliktu, bez dalšího považovány za uprchlíky. Existence ozbrojeného konfliktu sama o sobě azylově relevantním důvodem není, může však být důvodem pro přiznání doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, je-li splněna podmínka uvedená v písm. c) tohoto ustanovení, tedy vážné ohrožení života lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Toto se však v řízení neprokázalo.

K námitce směřující proti neudělení humanitárního azylu žalovaný uvádí, že se žalobcovým zdravotním stavem zabýval již v napadeném rozhodnutí. S ohledem na to, že žalobce je schopen se sám žít a nepotřebuje žádnou specializovanou (ve vlasti nedostupnou) zdravotní péči, neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu. K tomu žalovaný dodává, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a uděluje se pouze v případech, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ale neudělit azyl by bylo zcela nehumánní.

K námitce žalobce, že žalovaný nerozhodl o přiznání doplňkové ochrany, žalovaný uvádí, že neshledal, že by žalobci hrozila vážná újma. Žalovaný odkazuje na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98848/2015-LPTP, podle níž

navráťivší se občané Ukrajiny nečelí po svém návratu větším problémům, než ostatní obyvatelé země.

Závěrem žalovaný poukazuje na účelové jednání žalobce, který o udělení mezinárodní ochrany požádal až po sedmiletém nelegálním pobytu v České republice a následném správním vyhoštění. Žalovaný spatřuje v jednání žalobce snahu legalizovat svůj pobyt v České republice, k čemuž však – ze své povahy výjimečný – institut azylu sloužit nemá.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti: žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 3. 3. 2016. Ve své žádosti žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, přičemž svoji totožnost prokázal platným cestovním dokladem. Je křesťanem, bez politického přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické organizace. Je svobodný a nemá žádné děti. V České republice žije od roku 1997, posledně přicestoval v roce 2006. Na Ukrajině naposledy pobýval ve městě Cherson (Chersonská oblast). Svůj zdravotní stav označil za dobrý, zmínil autonehodu z roku 2013, kdy utrpěl těžký úraz pravé nohy a následkem toho asi 2 měsíce ležel v nemocnici a následujících 9 měsíců chodil o berlích. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, nemá tam rodiče ani práci. Dům po rodičích je rozkradený. Navíc na Ukrajině žil v blízkosti Krymu, kde je vypjatá situace, z čehož má strach. V České republice si zvykl, naučil se jazyk a považuje ji za svou vlast, kde si přeje žít i nadále.

Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 3. 2016 žalobce doplnil, že od svého příjezdu do České republiky byl na Ukrajině dvakrát, a to v letech 2000 a 2006. Žalobcovi rodiče již zemřeli a dům, který po nich zdědil, na sebe žalobce nenechal napsat. Dům je od té doby neobývaný. Další příbuzné žalobce na Ukrajině nemá. Od roku 1997 žil žalobce v řadě míst v České republice, protože se stěhoval za prací; od roku 2008 žije v Kolíně. Na Ukrajině se živil jako svářeč a sportovní instruktor. Na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy, do České republiky přijel za prací a pracoval zde na stavbách jako svářeč. Do roku 2008 měl žalobce pracovní povolení, ale poté mu ukradli pas. Žalobce si jej snažil vyřídit na ukrajinské ambasádě v České republice, ale bylo mu řečeno, že v jeho případě je nutné si pas vyřídit přímo na Ukrajině. Cestovat na Ukrajinu se žalobce bál, aby jej po cestě nechytila policie a nevyhostila jej, nové doklady si proto neobstaral. Když mu vypršelo vízum, nemohl si kvůli chybějícím dokladům požádat o nové, a tak zde žil a pracoval nelegálně. Když jej v roce 2013 srazilo auto a byl hospitalizován v nemocnici, policie se dozvěděla o jeho nelegálním pobytu a v roce 2014 byl vyhoštěn, opětovně v roce 2015. Počátkem roku 2016 byl odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, kdy mu byl udělen trest vyhoštění. Návrat na Ukrajinu žalobce považuje za srovnatelný s rozsudkem smrti. Na Ukrajině nemá kde pracovat ani kde bydlet; práce se tam ostatně ani sehnat nedá. V České republice se cítí jako doma a natolik si zde zvykl, že by již na Ukrajině žít nemohl. Na Ukrajině by jej mohli povolat do války, a to i přes zraněnou nohu. S ohledem na svůj handicap by byl tím spíše ohrožen v bojových situacích. Až do současnosti však žalobce žádný povolávací rozkaz neobdržel ani nemá žádné informace o tom, že by se tak stát mělo. Dále žalobce uvedl obavy z toho, že se jeho poslední ukrajinské bydliště nachází na hranicích s Krymem, kde se sice neválčí, ale je tam vypjatá situace. O přestěhování do jiné části země neuvažoval, protože situace je všude stejná a uprchlíků z východu země je mnoho. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že mu noha v práci nebrání, jen jej trochu

omezuje při chůzi a nemůže běhat, při změnách počasí jej bolí. Na Ukrajině nikdy problém se státními orgány neměl, politicky aktivní nebyl.

Podle správního spisu shromáždil žalovaný následující podklady pro posouzení žádosti:

- žalobcův výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ze dne 8. 3. 2016,
- žalobcův opis z evidence rejstříku trestů ze dne 20. 3. 2016,
- závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce č. j. KRPS-352522/ČJ-2015-010025 ze dne 20. 10. 2015,
- informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 o politické situaci na Ukrajině po nástupu prezidenta Porošenka, o postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou, o postavení osob sympatizujících s bývalým prezidentem Janukovyčem, o možnostech přestěhování se v rámci Ukrajiny, o možnosti vyhledat pomoc v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod, o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci,
- informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí,
- informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015 o podmínkách výkonu základní vojenské služby, o postihu za nenastoupení k výkonu základní vojenské služby, o civilní/alternativní službě, o podmínkách pro vyslání do oblastí bojů na východě země, o postihu či trestu za nenastoupení k vojenské službě v rámci částečné mobilizace, o občanech Ukrajiny s trvalým pobytem či dlouhodobým pobytem v zahraničí a základní vojenské službě / vojenské službě v rámci částečné mobilizace,
- informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3 ze dne 26. 10. 2015,
- zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 16. května až 15. srpna 2015 o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 8. 2015,
- výroční zprávu Human Rights Watch 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016.

Žalobce se dne 10. 3. 2016 seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, další doplnění nenavrhoval. S napadeným rozhodnutím byl žalobce seznámen dne 24. 5. 2016.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 3. 3. 2016, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Soud však konstatuje, že v dané věci žalobce v žalobě ani v jejím doplnění neuvedl žádné nové skutečnosti, které by neuvedl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 14 zákona o azylu platí: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí: *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí: *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje [...] b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [...]“*

Obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 4, 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností*

obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Jelikož soud tato tvrzení nepovažoval za žalobní body, vyzval žalobce k doplnění žaloby.

V doplnění žaloby pak žalobce již konkrétně namítl, že žalovaný pochybil, jestliže mu nepřiznal humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Jako důvod uvádí zejména obavy o svůj život a zdraví v případě, že by se musel vrátit do svého posledního bydliště na Ukrajině, města Chersonu (Chersonská oblast) v blízkosti Ruskem okupovaného Krymu, kde je situace napjatá a může eskalovat. Dalším důvodem je zraněná dolní končetina žalobce, která by jej ohrožovala při službě v ukrajinské armádě, pokud by tam byl povolán.

K humanitárnímu azylu je třeba obecně uvést, že *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“* – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55.

Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Popsané vady žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí je v této posuzované části zcela přezkoumatelné, není nesrozumitelné a rovněž netrpí vadou nedostatku důvodů. Žalovaný rozebral situaci žalobce, přičemž uvedl, že v průběhu řízení nevyšly najevo žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele. Žalovaný poukázal na to, že žalobce svůj zdravotní stav opakovaně označil za dobrý, s lehkými omezeními v každodenním životě v důsledku zranění nohy. Zároveň uvedl, že mu postižená noha nebrání v práci, žalobce je tedy schopen se i přes svůj handicap sám o sebe postarat a sám se žít. Žalobce tedy podle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, jež by udělení humanitárního azylu odůvodňovaly. Tuto úvahu považuje soud za racionální, podepřenou obsahem správního spisu, a s jako takovou se s ní ztotožňuje. Zmiňuje-li žalobce v souvislosti se svým hendikepem riziko služby v ukrajinské armádě, musí soud konstatovat, že do armády žalobce dosud povolán

nebyl, ostatně to ani netvrdil. I kdyby však byl žalobci doručen povolávací rozkaz a ten se dostavil k odvodu, nelze pominout skutečnost, která je soudu známa z veřejně přístupných zdrojů, a sice že samotnému odvodu do ozbrojených složek vždy přechází lékařská prohlídka (viz např. Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Ukrajina: Vojenská služba z listopadu 2016, dostupné z http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1479894681_cpin-ukraine-military-service-v-3-0.pdf). Vzhledem poúrazovému stavu žalobcovy dolní končetiny je přitom vysoce nepravděpodobné, že by tento byl skutečně nucen vstoupit do ozbrojených sil. Pokud žalobce za důvod zvláštního zřetele hodný označuje také napjatou situaci v místě svého původního pobytu, nelze než konstatovat, že tato oblast není oblastí postiženou závažnou humanitární katastrofou ani není oblastí válečnou. Jestliže tedy žalovaný při svém rozhodnutí neporušil žádná procesní pravidla, ani jeho rozhodnutí nevykazuje znaky libovůle, nemůže soud tomuto závěru nic vytknout. Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.

Dále žalobce namítá, že žalovaný pochybil, jestliže mu nepřiznal doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Z textu žaloby plyne, že žalobce má konkrétně na mysli § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalobce poukazuje stejně jako v předchozím žalobním bodě na situaci v Chersonské oblasti a na svůj handicap v podobě zraněné nohy a tvrdí, že by mu po návratu na Ukrajinu hrozila vážná újma v podobě nelidského či ponižujícího zacházení a vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dále poukazuje na to, že vymahatelnost práva na Ukrajině je nízká a nemůže se tedy spolehnout na ochranu státních orgánů. Soud konstatuje, že žalobcovo tvrzení, že nemůže využít ochrany ukrajinských státních orgánů, je pouhou spekulací v situaci, kdy žalobce (i vzhledem ke skutečnosti, že od roku 1997 mimo dvě krátké návštěvy své vlasti trvale žije v České republice) nemá s ukrajinskými státními orgány žádnou – tím méně negativní – zkušenost za posledních dvacet let. Za situace, kdy žalobce není s to své neurčité obavy z pasivity ukrajinských orgánů veřejné moci nijak doložit, byť třeba jen vlastní negativní zkušeností, nelze mít bez dalšího za to, že nemůže využít ochrany státu, jehož je státním občanem, což je jedna ze dvou kumulativních podmínek pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1. Tuto námitku tedy považuje soud za nedůvodnou, aniž považuje za nutné zabývat se nekonkrétními tvrzeními žalobce o hrozící vážné újmě ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, žalovaný se vypořádal se všemi žalobcem uvedenými důvody z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, v odůvodnění rozhodnutí shrnul skutkový stav zjištěný na základě zpráv o zemi původu, vyložil úvahy, jimiž se řídil při jeho podřazení právním normám upravujícím formy mezinárodní ochrany.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 30. 6. 2016, č. j. 45 Az 7/2016 - 6, ustanoven zástupcem JUDr. Vlastimil Voleník, se sídlem Staropramenná 3117/17, 150 00 Praha 5. Odměnu za

zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce žalobců provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepis doplnění žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby tak činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 6.200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je součástí nákladů účastníků i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je jejich zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 6.800 Kč, tedy 1.428 Kč. Zástupci žalobce tak náleží odměna a náhrada v celkové částce 8.228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Za samostatný úkon přitom soud nepovažoval nahlížení do spisu. Tento úkon totiž soud při nedoložení uskutečnění první porady s klientem považuje za úkon první porady s klientem nahrazující, a tedy za součást převzetí a přípravy zastoupení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. května 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavlaína Švejdová